

Lax'n'Busto, perdó per existir

À

Fa anys que tracto **Lax'n'Busto**. Ni tan sols recordo quan els vaig conèixer ni la primera vegada que els vaig entrevistar, però sí que recordo haver estat amb ells a diversos estudis de gravació (Aurha, Music Lan, la Casa Murada) o entrevistant-los a casa del Jaume Pinyol o a diferents llocs de Barcelona. Sempre m'han semblat, per sobre de qualsevol altre tipus de consideracions, un grup d'amics que s'ho passen bé fent el que fan i que creuen en ells mateixos. Un grup treballador i honest.

I sempre m'ha cridat l'atenció la virulència d'algunes crítiques rebudes. Una virulència que ve des del temps del 'rock català' i que troba complicitats estranyes, fins i tot entre els defensors de la música en català. La setmana passada, Carles Puyol va fer un tuit abans de la remuntada enllaçat cap a una cançó dels **Lax**, "Tornarem". Deixant de banda que si en lloc d'enllaçar-los a ells hagués triat segons quin altre artista ens hauríem trobat la cançó fins a la sopa, l'anècdota ens va deixar també les paraules d'un locutor de ràdio que gairebé demanava perdó per parlar dels **Lax'n'Busto**.

Segurament **Lax'n'Busto** no passarà a la història de la música mundial, ja ho sabem. Però tampoc no hi passaran molts dels grups que ara alabem i que ens semblen el paradigma de la modernitat. **Lax** ha aconseguit entrar a les vides de desenes de milers de persones -inclòs Carles Puyol- i ja per això es mereixen el màxim respecte. Aquest abril presenten un disc que es diu *Tot és més senzill*. Per una vegada, a veure si aconseguim tots plegats estar a l'alçada i escoltar-nos-el com el que és: senzillament un disc de música.